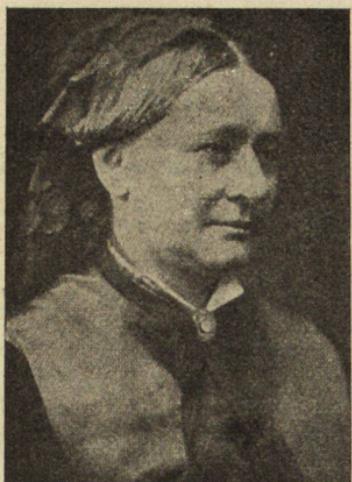

за цигулка, и пѣсни. Освенъ това: каденци за Моцартовия d-moll и Бетховеновите с-moll и G-dur концерти за пиано, и ревизирала издания на творенията на своя съпругъ.

Клара Шуманъ

Шуманъ, Робертъ Александъръ — Schumann, Robert Alexander — големият романтикъ, род. 8 юни 1810 въ Цвикау, умр. 29 юли 1856 въ Енденикъ при Бонъ, синъ на книжаръ, следъ свършване гимназия въ Цвикау, по желание на майка си, постъпва въ юридическия факултетъ на Лайпцигския университетъ. Рано проявената музикална дарба не е могла да бѫде правилно развивана, поради липса въ Цвикау на добъръ учителъ (първиятъ му учителъ по пиано е магистъръ И. Г. Кунчъ). Едва 18 годишенъ, като студентъ, започва системни и редовни занимания по пиано съ Фридрихъ Викъ. Още като гимназистъ, той има възможностъ да се приобщи съ творенията на много писатели, но най-силно и трайно влияние върху неговата личност и творчество сѫ уражнили Жанъ Пауль и Е. Т. А. Хоффманъ. Посещението на университета обременявало Ш., но отъ любовъ къмъ майка си, той го следва — погълнатъ напълно отъ

музиката; 1830, получилъ въче позволение отъ майка си, той се посвещава всецѣло на нея. Отъ началото той ималъ за цель да се отдаде на виртуозно поприще, ученикъ сѫщевременно при Викъ пиано, и Х. Дорнъ теория. За да достигне възможностъ най-голѣма независимостъ на пръститѣ единъ отъ другъ, той започва да прави особени упражнения, които свършватъ печално — настася сила повреда на дъясната ръка — което означава край на мечтата му да стане виртуозъ. Това става причина да се посвети на композиция. Още въ първиятъ му творби се изявяватъ белезитѣ на едно съвсемъ самобитно творческо дарование. 1834 основава, заедно съ Л. Шунке и Викъ, списанието Neue Zeitschrift für Musik — изиграло една голѣма роля за повдигане музикалната култура въ Нѣмско — съ борбата, която е водило срещу рутината и музикалното филистерство. Въ него той сѫщо енергично се застѫпва за Шопенъ и Берлиозъ. Първите творби на Ш. (до оп. 23) сѫ изключително клавирна музика — въ тѣхъ той създава новия свой клавиренъ стилъ. Между това, любовъта му къмъ дъщерята на неговия учителъ Фридрихъ Викъ — Клара, следъ дълги борби съ баща, взема щастливъ ходъ, и 1840 той, противъ волята му, се оженва за нея. Тази любовъ отвежда Ш. въ втората важна областъ на неговото творчество — пѣсенната лирика. Годината на оженването е най-плодотворната въ живота на Ш. — зареждатъ се презъ нея прекрасните цикли пѣсни: „Пѣсневъ кръгъ“, „Мирти“, „Поетова любовъ“ и „Женска любовъ и животъ“. 1840 Ш. получава атитлата D-r ph. отъ Йенския университетъ; 1843, по покана на Менделсонъ, влиза въ преподавателското тѣло на новооснованата отъ него консерватория (по свирене на партитури). Ала, отъ една страна, поради това, че преподавателската работа не му е била по сърдце, и отъ друга — поради студеното отнасяне на Менделсонъ къмъ неговото творчество, още на следната година Ш. напуска консерваторията, и се преселва въ Дрезденъ. 1847 поема ржководството на тамошния „Лидертафель“, а 1848 основава „Хоровото пѣвческоо дружество“. Отъ Дрезденъ Ш. и Клара предприематъ концертни пъ-
3